

До сега говорихме за постъ тѣ въобще, и видѣхме, че постъ тѣ въобще е отъ заповѣдь тѣ Божіѣ, и ся утвърждава на Священно то Писаніе. Видѣхме и това, че Черкова та Христова има пълномощнѣ власть да установлява законы и посты, по свое то си благоволеніе и разглѣжаніе. Сега ще бжде дума та ни за посты тѣ въ особность.

ЗА ЧЕТЫРЕДЕСЯТОДНЕВНЫЙ ТѢ ПОСТЪ.

Святый тѣ четыредесятодневный постъ
има начяло отъ Св. Апостолы.

Тѣ въ свое то Апостолско 69 прапило явно говорятъ: Ако нѣкой Епископъ, или Презвитеръ, или діаконъ, или иподіаконъ, или четець, или пѣвецъ, въ четыредесять дни, сирѣчь, въ великий тѣ постъ не пости, и прѣзь всичкѣ тѣ годинѣ въвъ всичкы тѣ срѣды и пятъци, да бжде извърженъ, освѣнь ако му непрѣпятствува тѣлеска болка. Ако ли е мірскый человекъ, да ся отлячи. Глѣдай Кормчѣж книгѣ листъ 19-ый.

Свати тѣ Вселенскы и Помѣстни събори спомянуватъ само за свитый тѣ великий постъ, не като чего установлявать, нѣ установленный тѣ отъ Апостолы тѣ утвърждавать какъ то и Богоносни тѣ Отцы; напримѣръ: Игнатій Богоносець, Василій Великий, Григорій Назіанзинъ, Златоустъ, Кирилъ Іерусалимскый, Амвросій Медиоланскый,